

Sygn. akt XVII AmC 498/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Brzezińska

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. B.

przeciwko Ł. C. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) w Z.

o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone

I. Uznanie za niedozwolone i zakazuje Ł. C. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) w Z. wykorzystywania w umowach z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści: „(...) Zwracany towar należy odesłać kompletny razem z otrzymanym wraz z nim dokumentem zakupu fakturą VAT lub paragonem”.

II. Oddała powództwo w pozostałej części.

III. Zasądza od S. B. na rzecz Ł. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w Z. kwotę 77 zł (siedemdziesiąt siedem) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

IV. Obciąża Ł. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w Z. kwotą 600 zł (sześćset) tytułem stałej opłaty sądowej od pozwu oraz kwotą 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem opłaty sądowej od zażalenia i nakazuje pobranie tych kwot od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Kasa Sądu Okręgowego w Warszawie.

V. Zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt Ł. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w Z..

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmC 498/16

UZASADNIENIE

Powód S. B. wnosił o uznanie za niedozwolone i zakazanie wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy stosowanego przez pozwanego Ł. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Ł. F. (2) w Z. o treści:

„Zgodnie z ustawą z 2 marca 2000 roku ” O ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny” klient może zwrócić kupiony towar bez podania przyczyny w ciągu 10 dni od daty odbioru przesyłki. Jest to możliwe tylko wówczas gdy towar nie był używany ani nie został w żaden sposób zniszczony i musi być zwrócony w oryginalnym fabrycznym opakowaniu.

O zwrocie towaru sprzedawca musi być poinformowany w ciągu 10 dni od daty odebrania przesyłki w formie pisemnej.

Sklep gwarantuje zwrot kwoty równej cenie towaru z wyłączeniem kosztów przesyłki w obie strony.

Pieniądze zostaną zwrócone w ciągu 14 dni przelewem bankowym na konto wskazane przez klienta lub przekazem pocztowym pod adresem wskazanym w zamówieniu.

Zwracany towar należy odesłać kompletny razem z otrzymanym wraz z nim dokumentem zakupu fakturą VAT lub paragonem”.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany wykorzystuje przy zawieraniu umów z konsumentami, opublikowany na stronie internetowej wzorec umowy, zawierający kwestionowane postanowienie. Zdaniem powoda wymienione w pozwie postanowienie jest abuzywne albowiem wprost narusza art. 385¹ § 1 k.c.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pozwany nie zgodził się z zarzutem, że stosowany przez niego zapis Regulaminu o treści wskazanej w pozwie stanowił klauzulę abuzywną. Stwierdził, że wskazane postanowienie Regulaminu było zgodne z obowiązującymi w dacie wniesienia pozwu przepisami prawa. Podkreślił, że w tamtym czasie sprzedawał przede wszystkim preparaty wspomagające odchudzanie, kosmetyki, produkty do oczyszczania organizmu oraz bieliznę. Ze względu na charakter sprzedawanych produktów ich użycie wykluczało możliwość zwrotu zakupionego towaru w stanie niezmienionym. Jednocześnie użycie produktu nie może być traktowane, jako zmiana konieczna w granicach zwykłego zarządu. Wyjaśnił, że towar musi być zwrócony w oryginalnym opakowaniu, gdyż tylko wtedy istnieje możliwość jego ponownej sprzedaży. Zdaniem pozwanego konsument ma możliwość otwarcia opakowania i zapoznania się z produktem. W przypadku, jeżeli produkt nie spełnia oczekiwań nabywcy jest on zobowiązany do jego zwrotu wraz z opakowaniem fabrycznym. W ocenie pozwanego w razie odstąpienia od umowy przez konsumenta umowa uważana jest za niezawartą i z tego powodu konsument ma obowiązek zwrócić dokument księgowy - fakturę lub paragon, który stanowi potwierdzenie dokonanego zakupu. Również zapis dotyczący kosztów zwrotu produktu nie stanowił, w ocenie pozwanego klauzuli abuzywnej, bowiem zgodnie z poglądem wyrażonym w doktrynie koszty zwrotu rzeczy w razie odstąpienia od umowy przez konsumenta w terminie 10 dni ponosi konsument. Jedynie w przypadku, gdy przedsiębiorca zwalnia się ze zobowiązania przez spełnienie świadczenia zastępczego a konsument odstępuje od umowy w sposób i na zasadach określonych w art. 7 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny to zwrot następuje na koszt przedsiębiorcy.

Pozwany podniósł ponadto, że powód nie precyzuje zarzutu, nie wskazuje żadnego dobrego obyczaju, z którym zakwestionowana klauzula jest sprzeczna ani nie wskazuje jaki interes został naruszony przez jej stosowanie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany Ł. C. prowadzi działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży towarów za pośrednictwem sklepu internetowego. W ramach tej działalności pozwany w okresie wniesienia pozwu posługiwał się w obrocie konsumenckim wzorcem umowy, zawierającym zapis o treści: „Zgodnie z ustawą z 2 marca 2000 roku ” O ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny” klient może zwrócić kupiony towar bez podania przyczyny w ciągu 10 dni od daty odbioru przesyłki. Jest to możliwe tylko wówczas gdy towar nie był używany ani nie został w żaden sposób zniszczony i musi być zwrócony w oryginalnym fabrycznym opakowaniu.

O zwrocie towaru sprzedawca musi być poinformowany w ciągu 10 dni od daty odebrania przesyłki w formie pisemnej.

Sklep gwarantuje zwrot kwoty równej cenie towaru z wyłączeniem kosztów przesyłki w obie strony.

Pieniądze zostaną zwrócone w ciągu 14 dni przelewem bankowym na konto wskazane przez klienta lub przekazem pocztowym pod adresem wskazanym w zamówieniu.

Zwracany towar należy odesłać kompletny razem z otrzymanym wraz z nim dokumentem zakupu fakturą VAT lub paragonem”.

Od dnia 23 grudnia 2014 r. pozwany wykorzystuje w prowadzonej działalności gospodarczej wzorzec umowny, który nie zawiera wymienionego w pozwie postanowienia.

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd na podstawie dokumentów załączonych przez powoda do pozwu, oraz informacji przedstawionych przez strony w złożonych pismach procesowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 385¹ § 1 k.c. za niedozwolone uznaje się te postanowienia wzorca umowy, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, o ile nie zostały uzgodnione indywidualnie i nie są postanowieniami określającymi w sposób jednoznaczny główne świadczenia stron.

Ocena in abstracto postanowienia wzorca umownego podejrzewanego o abuzywność przebiega w oderwaniu od konkretnego, zawartego z wykorzystaniem tego wzorca stosunku obligacyjnego. Przedmiotem oceny, mającej charakter ex ante jest postanowienie wzorca umownego, którego zapisy mogłyby kształtować treść stosunku prawnego w przypadku zawarcia przez konsumenta umowy z pozwanym przedsiębiorcą. Skoro następstwem wyroku uwzględniającego powództwo jest zakaz stosowania danego postanowienia wzorca, koniecznym jest ustalenie, że kwestionowane postanowienie spełnia określone w art. 385¹ § 1 k.c. przesłanki klauzuli niedozwolonej. W szczególności dotyczy to ustalenia, że kwestionowane postanowienie nie zostało indywidualnie uzgodnione z konsumentem, kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz rażąco narusza interesy konsumentów i nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron.

Dokonując oceny kwestionowanego postanowienia w świetle art. 385¹ § 1 k.c. wskazać należy, iż obowiązek załączenia otrzymanego od sprzedawcy paragonu fiskalnego lub faktury VAT wynika z ogólnej zasady ciężaru dowodu wyrażonej w art. 6 k.c., zgodnie z którym obowiązek udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne. W efekcie powyższego sformułowane przez pozwanego przedsiębiorcę żądanie przesłania zwracanego towaru wraz z paragonem lub fakturą VAT uzasadnione jest koniecznością wykazania okoliczności istnienia transakcji, czy też podmiotu zobowiązanego do zadośćuczynieniu zgłoszonemu żądaniu. Błędne jest jednak przyjęcie, iż paragon lub faktura stanowią w tym zakresie jedyny wiarygodny dowód. Dokumenty te posiadają walor dowodu księgowego potwierdzającego zdarzenie sprzedaży i przyjęcie określonej kwoty tytułem zapłaty. Służą więc przede wszystkim ustaleniu rzeczywistego obrotu sprzedawcy na potrzeby prawa podatkowego. Jednakże nie stanowią jedynego środka dowodzenia na ww. okoliczności. Przedstawienie tych dokumentów z pewnością ułatwia przedsiębiorcy dokonanie wstępnej weryfikacji żądania, niemniej jednak fakt istnienia transakcji można wykazać również przy zastosowaniu innych środków (w szczególności wydruków z terminala kart płatniczych, wyciągów z kart kredytowych, przesłuchania świadków, zeznań stron, dokumentów w postaci przelewów z rachunku bankowego konsumenta). Ponadto z punktu widzenia prawa cywilnego żądanie przesłania tych dokumentów jest niezasadne, bowiem profesjonalnie działający przedsiębiorca także powinien je posiadać. W związku z czym wydaje się, że wystarczające byłoby jedynie wskazanie przez konsumenta danych identyfikujących transakcję, co pozwoliłoby przedsiębiorcy na jej weryfikację. W ocenie Sądu zamieszczenie we wzorcu umowy postanowienia nakładającego na konsumenta, który chce skorzystać z uprawnienia do odstąpienia od umowy, obowiązku dołączenia do zwracanego towaru faktury VAT lub paragonu oraz pisma z informacją o odstąpieniu od umowy jest przejawem wykorzystywania przez pozwanego przedsiębiorcę uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty i nakładania na konsumenta w sposób jednostronny obowiązku spełnienia nadmiernie uciążliwych formalności. Nakładanie przez przedsiębiorcę na konsumentów obowiązku spełnienia dodatkowych, uciążliwych i nieuzasadnionych wymagań może ich skutecznie zniechęcać do skorzystania z uprawnienia do odstąpienia od umowy i prowadzić do rezygnacji konsumenta z możliwości odstąpienia

od umowy. Kwestionowane postanowienie stwarza u konsumentów błędne wrażenie, iż w przypadku, gdy nie wykonają wskazanych w nim obowiązków, utracą prawo do odstąpienia od umowy a przedsiębiorca będzie zwolniony z obowiązku przyjęcia odesłanego towaru i zwrotu wniesionych przez konsumenta opłat. Żądanie załączenia wyłącznie paragonu lub faktury i oświadczenia o odstąpieniu od umowy należy więc uznać za nakładanie nadmiernie uciążliwych obowiązków mających na cel ograniczenie konsumentom możliwości realizacji przysługujących im uprawnień. Nie można też pominąć faktu, iż konsument odsyłając ww. dokumenty pozbywa się podstawowego dowodu na okoliczność istnienia transakcji, co w sposób istotny może pogorszyć jego sytuację prawną i faktyczną, w szczególności, gdy dokumenty te stwierdzały nabycie również innych towarów, co do których nie złożono oświadczenia o odstąpieniu od umowy i wymianie towaru.

Zamieszczenie we wzorcu umowy kwestionowanego postanowienia prowadzi do ukształtowania sytuacji prawnej konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażącego naruszenia ich interesów. Świadczy o wykorzystaniu przez pozwanego uprzywilejowanej pozycji kontraktowej w wyniku stosowania jednostronnie ustalonego wzorca umowy i utrudnianiu konsumentom realizacji przysługującego im uprawnienia do odstąpienia od umowy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznając, że kwestionowane postanowienie w zakresie „Zwracany towar należy odesłać kompletny razem z otrzymanym wraz z nim dokumentem zakupu fakturą VAT lub paragonem”, spełnia określone w art. 385¹ § 1 k.c. przesłanki klauzuli niedozwolonej, na podstawie art. 479⁴² § 1 k.p.c. zakazał jego wykorzystywania w obrocie z konsumentami.

Odnośnie pozostałej części kwestionowanego postanowienia o treści:

„Zgodnie z ustawą z 2 marca 2000 roku ” o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny” klient może zwarcie kupiony towar bez podania przyczyny w ciągu 10 dni od daty odbioru przesyłki. Jest to możliwe tylko wówczas gdy towar nie był używany ani nie został w żaden sposób zniszczony i musi być zwrócony w oryginalnym fabrycznym opakowaniu.

O zwrocie towaru sprzedawca musi być poinformowany w ciągu 10 dni od daty odebrania przesyłki w formie pisemnej” wskazać należy, iż spornym zapisem pozwany zastrzegł, iż dokonywany przez konsumenta w związku ze złożeniem oświadczenia o odstąpieniu od umowy zawartej na odległość zwrot towaru będzie skuteczny wyłącznie, jeżeli produkt nie będzie używany, zniszczony i zwrócony w oryginalnym opakowaniu.

Dokonując oceny zaskarżonej klauzuli konieczne jest odwołanie się do przepisów regulujących kwestię odstąpienia przez konsumenta od umowy zawartej na odległość, a więc do przepisów ustawy z 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta. Zgodnie z brzmieniem art. 27 tej ustawy, konsument, który zawarł umowę na odległość może od niej odstąpić w terminie 14 dni bez podania przyczyny i bez ponoszenia dodatkowych kosztów. Skuteczne złożenie takiego oświadczenia prowadzi do rozwiązania istniejącego pomiędzy kontrahentami stosunku prawnego oraz zaktualizowania się obowiązku zwrotu wzajemnie spełnionych świadczeń. Na nabywcy (konsumentcie) ciąży obowiązek zwrotu towaru, zaś na przedsiębiorcy – zwrot wszystkich płatności dokonanych przez kontrahenta. Z kolei kwestię odesłania towaru w stanie odbiegającym od tego, w jakim znajdował się w chwili doręczenia reguluje art. 34 ust. 4 ustawy, który stanowi, że konsument ponosi odpowiedzialność za zmniejszenie wartości rzeczy będące wynikiem korzystania z niej w sposób wykraczający poza konieczny do stwierdzenia charakteru, cech i funkcjonowania rzeczy, chyba że przedsiębiorca nie poinformował konsumenta o prawie odstąpienia od umowy. Treść przywołanego przepisu wskazuje, że odesłanie towaru noszącego ślady użytkowania czy też posiadającego naruszone opakowanie w żadnej mierze nie wpływa na skuteczność złożonego oświadczenia o odstąpieniu od umowy. W szczególności stwierdzenie tego rodzaju nieprawidłowości nie może powodować odmowy przyjęcia zwracanego towaru, a w dalszej kolejności także odmowy dokonania zwrotu świadczenia uiszczonego przez konsumenta. Nie oznacza to jednak, że przedsiębiorca pozbawiony jest w takiej sytuacji ochrony prawnej, gdyż zgodnie z zacytowanym powyżej przepisem służą mu przeciwko kontrahentowi właściwe roszczenia odszkodowawcze mające na celu kompensatę szkody, jaką poniósł wskutek zmniejszenia wartości rzeczy będącej wynikiem korzystania z niej w sposób wykraczający poza

konieczny do stwierdzenia charakteru, cech i funkcjonowania rzeczy (z wyjątkiem sytuacji, w której przedsiębiorca nie poinformował konsumenta o prawie odstąpienia od umowy zgodnie z wymaganiami art. 12 ust. 1 pkt 9).

W konkluzji należy zatem stwierdzić, że kwestionowane postanowienie uprawniając przedsiębiorcę do odmowy przyjęcia zwracanego towaru, jeżeli nosi on ślady użytkowania lub inne defekty skutkujące zmniejszeniem jej wartości, pozostaje w sprzeczności z treścią art. 34 ust. 4 ustawy. Niezgodność postanowienia wzorca umowy z przepisem ustawy prowadzi natomiast do jego nieważności z mocy art. 7 zd. 2 ustawy, zgodnie z którym postanowienia umów mniej korzystne dla konsumenta niż postanowienia ustawy są nieważne, a w ich miejsce stosuje się przepisy ustawy. Klauzule nieważne, a więc nie kształtujące praw i obowiązków konsumentów nie mogą zaś zostać uznane za niedozwolone, gdyż nie dochodzi do spełnienia przesłanek ustawowych określonych w art. 385¹ § 1 k.c.

Powyższe stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z 13 stycznia 2011 r. (sygn. akt III CZP 119/10), zgodnie z którą postanowienie wzorca umowy sprzeczne z normą o charakterze bezwzględnie obowiązującym, nie może być uznane za niedozwolone. Kwestionowane postanowienie, we wskazanym zakresie, jako nieważne z mocy prawa nie może więc kształtować praw i obowiązków konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i naruszać w sposób rażący interesów konsumentów.

Ponadto kwestionowane postanowienie ustala, zgodnie z nieobowiązującymi już przepisami ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, dziesięciodniowy termin na złożenie oświadczenia o odstąpieniu od umowy. W rezultacie stwierdzić należy, iż kwestionowane postanowienie pozostaje w tym zakresie w sprzeczności również z art. 27 ustawy, a zatem stosownie do art. 7 ustawy jest ono nieważne, zaś w jego miejsce stosuje się właściwe przepisy ustawy. Jak już wyżej wspomniano, zapis, który jest nieważny, nie kształtuje praw i obowiązków konsumentów, a zatem nie dochodzi do spełnienia zasadniczej przesłanki pozwalającej uznać postanowienie wzorca umowy za niedozwolone stosownie do treści art. 385¹ § 1 k.c.

Podsumowując, kwestionowane postanowienie we wskazanym zakresie, jako nieważne, nie wpływa na sytuację prawą i obowiązki konsumentów, co wyklucza możliwość oceny, czy spełnia wymienione w art. 385¹ § 1 k.c. przesłanki klauzuli niedozwolonej.

Podobna sytuacja ma miejsce w odniesieniu do fragmentu kwestionowanego postanowienia: „Sklep gwarantuje zwrot kwoty równej cenie towaru z wyłączeniem kosztów przesyłki w obie strony.”

Zasady wykonania przez przedsiębiorcę w stosunku do konsumenta obowiązków, które powstają po odstąpieniu przez konsumenta od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa zostały określone w art. 32 ustawy. Zgodnie ze wskazanym przepisem przedsiębiorca ma obowiązek niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania oświadczenia o odstąpieniu od umowy, zwrócić konsumentowi wszystkie dokonane przez niego płatności, w tym poniesione przez konsumenta koszty dostarczenia mu zamówionego towaru.

Koszty odesłania towaru zamówionego w sklepie pozwanego pokrywa klient (art. 34 ustawy o prawach konsumenta). Świadczenie konsumenta w tym wypadku obejmuje więc kwotę należną tytułem ceny towaru oraz koszt doręczenia przesyłki zawierającej zakupiony towar.

Wskazane przepisy nie dają przedsiębiorcy możliwości ograniczenia nałożonego przez ustawodawcę zobowiązania i zwrotu kwoty pomniejszonej o koszty dostarczenia rzeczy. Bez znaczenia jest przy tym fakt, że środki przekazane przez konsumenta służą refundacji kosztów poniesionych przez sprzedawcę na rzecz innego podmiotu (przedsiębiorcy pocztowego lub kuriera), bowiem brak kompensacji tych kosztów mieści się w obszarze ryzyka związanego z zawieraniem umów na odległość.

Powyższa interpretacja znajduje dodatkowo poparcie w art. 13 dyrektywy 2011/83/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, którą to dyrektywę ustawa o prawach konsumenta

implementuje. Z art.13 pkt 1 dyrektywy 2011/83/UE wynika, że w przypadku odstąpienia od umowy przedsiębiorca zwraca wszystkie płatności otrzymane od konsumenta, w tym koszty dostarczenia, bez zbędnej zwłoki, a w każdym razie nie później niż w terminie 14 dni od dnia, w którym został poinformowany o decyzji konsumenta o odstąpieniu od umowy zgodnie z art. 11.

Wskazać przy tym należy, że przepisy ustawy o prawach konsumenta mają niewątpliwie charakter bezwzględnie obowiązujący, co oznacza, że nie mogą one podlegać modyfikacji a ich zastosowanie nie może być wolą stron wyłączone lub ograniczone, w szczególności na niekorzyść klienta.

Reasumując, przedmiotowe postanowienie, w zakresie w jakim przewiduje, że konsumentowi nie przysługuje zwrot poniesionych przez niego kosztów dostarczeniu do niego towarów jest w istocie sprzeczne z bezwzględnie obowiązującym przepisem ustawy, tj. z art. 32 ustawy o prawach konsumenta z 30 maja 2014 r. i z mocy art. 58 § 1 k.c. jest nieważne, zatem nie podlega kontroli prowadzonej przez tutejszy Sąd w zakresie wypełnienia hipotezy art. 385 § 1 k.c.

Dodatkowo, warto podkreślić, że analiza postanowienia wzorca dałaby identyczny wynik gdyby Sąd dokonywał jej w odniesieniu do obowiązującego w dacie wniesienia pozwu trybu korzystania z prawa do odstąpienia oraz jego skutków, które regulował art. 7 ust. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, zgodnie z którym w przypadku odstąpienia od umowy to co strony świadczyły, ulega co do zasady niezwłocznemu zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że w ograniczonym zakresie kwestionowane postanowienie spełnia przesłanki klauzuli niedozwolonej (art.385¹§1 k.c.), zakazał pozwanemu jego wykorzystywania (art.479⁴²§1 k.p.c.) oraz oddalił powództwo w pozostałej części.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu. Na przyznane stronie koszty zastępstwa procesowego składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 60 zł - ustalone na podstawie § 14 ust. 3 pkt. 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego zarządzono na zasadzie art. 479⁴⁴ §1 k.p.c.

SSO Witold Rękosiewicz.